

Péntek Imre

Egy jó nap

Ma nem műtenek meg,
nem jön érted a gurulós kocsi,
és alvászavarral sem küszködsz,
nem kell hashajtós vizsgálatra menned,
a legocsmányabb orvosi rendelésre,
nem reklamál a villanyműszolgáltató,
és csökken a tavalyi havi büntetőkamat.
Még a kamatyolás sem kizárt ma
valamelyik pornócsatornán.
Kifogástalan a kiszolgálás a legzsúfoltabb délután,
megkapod a rég várt levelet,
melyben órakumulot rejtett el a hétpettyes boszorkány,
és e-mailed is zökkenőmentesen gördül
az interneten lapról lapra.
És csodák csodája: a vírusok is békén hagynak, nem másznak rád
alig láthatóan a géped csücskéből.
Ki tudja, mi lehet...
Mi ez a gyanús nyugalom, elferdült biztonság,
ja, ezt ki kellene egyenesíteni, csak semmi jajongás.
A pucolókefék is jól működnek,
az egész ropogás ma szelíd surrogássá alakul.
Hurrá, ma élhetőbb a világ,
ma kackiásabbak a kipedrett bajuszok,
jártodban-keltedben talán békén hagynak a nyomoraratók,
a téged piszkáló megszégyenítők,
a még nálad is nyavalyásabbak.
Egy tiszta nap ígérkezik,
az örömujjongások crescendóba mennek át,
és a megterített asztalon
a szeletelőn fekszik a rég áhított
rozscipó –
végül is, ha jól vesszük,
az utolsó karima kegyelemkenyér.

Nyálas ótvar

Ma nem vetettél semmit
az eloldalgó koldusnak,
kit gyorsszekéren elvitt

ez a sejtelmes, gonosz nap.
Mért nem csinál, hisz egyszerű,
éticsigából vacsorát,
nem fojtogatná régi düh,
mint ki részegen laborált.

Lejár neki, lassan lejár
foltos általvetője,
melyben egy lyukas fakanál
és némi lucskos lőre.

A hangulat azért remek
a szombat esti padnál,
balalajkák pengenek,
ha abbamarad, nagy kár.

Aztán beint egy nagyokos
füstölgő szálfarúddal,
hagyjál, úgyis megesz a kosz,
vagy társa, a nyálás ótvar.

Lakoma

Gyere hozzám, látogatóba,
a pindurlaki völgybe,
én hívlak, nem a ronda szolgál,
a nagyvizsolyi törpe.

Leszen nálam is lakoma
a feneketlen tóból,
eljön a sajtos fapofa
és valamennyi sógor.

Frissen sütjük a bánatot
végtelen széles tepsiben,
adunk, ha kétszer is kapott,
kimérjük centivel.

Felfordul, ha belakott
az egész jámbor népség,
nem kell ide vén robot,
csak egy kicsiny részvét.

Estebéd

Dobverőre a hangulatot,
s jöhet a szalonzenekar,
elmélázik, ki jóllakott,
mielőtt lyukas zsákba varr.

Csattognak a fogpiszkálók,
mint ügyes harci stallumok,
hiába köpsz rám valami vádlót,
te leszel, aki elbukott.

Most kellene a jóstehetség
a nyakigláb foltos téren,
különben a bomba vet szét,
miért maradna tétlen?

S az imák is csendben maradnak
az elnémult cserepes ajkakon,
kinyílik ugyan pár vakablak,
de mit látsz bénán vagy félvakon?

Nyúlj be ügyesen, kényes kézzel
a zordon uborkásüvegbe,
nem mindegy, hogy épp ma lépsz fel,
vagy netán holnap este?

Ahogy előre félfüllel hallani,
nem marad el vastaps,
mi ez, ha nem olcsó hallali,
amibe bénán belebotlasz.

Nyirán Ferenc

Neve?

Eleinte csak lopakodva követett,
szinte félénken osont a hátad mögött.
Ezt teszi mindenkivel. Aztán vagy
szembefordul vele az ember, vagy
sosem látja meg az arcát, mert csak
megy előre vakmerőn, mint a vak ló.